

i Loven, naar man ikke har forsøgt at lovgive om Befolkningens Adgang til at øve større Indflydelse paa Ansættelse af Lærerne. Det forekommer os at være langt vigtigere at lovgive om Lærernes Ansættelsesmaade, at faa en gennemgribende Reform af den Ordning, der nu gælder, hvor Befolkningen kun har en i høj Grad minimal Indflydelse paa, hvilke Lærerkrafter der ansættes ved Skolen. Her burde man have sat Fingeren, her er det centrale Punkt i vor Skoleordning, lad os faa dette reformeret og lad os saa maaske samtidig faa en Afskedigelsesparagraf. Hvis Befolkningen fik en betydelig større Indflydelse paa Ansættelsen af Lærerkrafterne, vilde der ganske sikkert ogsaa blive adskilligt færre Tilfælde, hvor der var Grund til at rejse Sag i Henhold til den Afskedigelsesparagraf, der nu er foreslaaet.

Vi have imidlertid, da det var et Ønske fra flere Sider, sluttet os til Forslaget om Lærernes Afskedigelse, efter at vi have overvejet og grundigt forhandlet Spørgsmaalet og ment at sikre Lærernes Stilling i saa høj en Grad, som det lader sig gøre, og paa den anden Side ogsaa ydet noget til Kommunerne, der kunde være af Betydning for dem. Vi haabe, at der gennem denne Paragrafs Vedtagelse vil blive skabt en Tilstand, hvor Talen om, at der hensidder uduelige Lærere, som man aldrig kan blive kvit, nogenlunde vil forstumme. Vi tro, hvad der ogsaa blev udtalt af den ærede Ordfører, at Lærerstanden som saadan vil højnes netop ved, at de enkelte mulig daarlige Elementer, der kunne findes, skilles ud, og Paragraffen kan siges at være affattet paa en saadan Maade, at den vistnok ikke træder Lærernes Interesse for nær.

Vi have saa endelig stillet Forslag under Nr. 41, vedrørende de kirkelige Forretninger. Vi have ikke paa denne Lov villet stille noget Forslag om Udskillelse af de kirkelige Forretninger, der nu ere knyttede til Lærergerningen, men vi har ved det af os stillede Forslag tilsigtet at opnaa, at der i 1909 af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet fremsættes Forslag om Udskillelse af de med Lærergerningen forbundne kirkelige Forretninger. I Tidsrummet indtil Rigsdagssamlingen 1909 maa der kunne udarbejdes et saadant Forslag og tilvejebringes de Organer, ved hvilke de Forretninger kunne blive varetagne, der nu varetages af Landsbylæreren i Kirkens Tjeneste. Det forekommer os — og der

er ganske sikkert mange i denne Sal, der ere enige med os —, at det er urimeligt, at Virksomheden som Kirkesanger og de dermed forbundne Tjenesteydelser for Præsten ogsaa fremdeles knyttes til en Person, der har en Pligt til at udføre saadanne kirkelige Forretninger, uanset hvilken Mening han end har om Kirken, om Præsten o. s. v., og en saadan Pligt paa hviler jo en Førstelærer i denne hans Egenkab. Det forekommer os derfor, at naar vi nu lovgive om Lærernes Løn og Arbejde, deres Rettigheder og deres Pligter, bør man udskille de Pligter, der for en Mængde Lærere ere i høj Grad ubehagelige at udføre. En meget stor Del af Lærerstanden er absolut imod at skulle udføre de Forretninger for Kirken, som nu ere knyttede til Lærergerningen. Man burde derfor nu imødekomme dette Ønske paa den Maade, at man siger: Inden en vis Tidsfrist skal der forelægges et Lovforslag, der sigter til at ophæve denne Ordning, der er middelalderlig og ikke længere er saadan, at Lærerstanden kan være tjent med den.

Endelig have vi under Nr. 42 stillet et Ændringsforslag vedrørende Pensioner til Lærere, Lærerinder og Lærerenker. Dette Forslag staar i Sammenhæng med Lønreformen, thi Pension er en Art Efterløn, og Pensionen retter sig i Almindelighed efter den Løn, som vedkommende Lærer eller anden Funktionær hidtil har oppebaaret. Vi stille derfor vort Forslag, idet vi ønske, at dette Spørgsmaal kunde løses, thi de Pensioner, der nu udbetales, ere i høj Grad kummerlige. Vort Forslag tilsigter at forhøje Pensionerne for de daarligst pensionerede, at give 50 pCt. Tillæg til de Pensioner, som ere under 200 Kr., og saa efter en faldende Skala til 10 pCt. for Pensioner paa 550 Kr. og derover. Det kan derfor ikke siges, at vi ville favorisere dem, der i Forvejen ere nogenlunde vel pensionerede, men Opgaven har været for os at give en Haandsrækning og Hjælp til de mange Lærere og Lærerenker, som nu sidde i højst kummerlige Kaar med en ubetydelig Pension, der i nogle Tilfælde endda er under 100 Kr. Der findes her i Landet 18 Pensioner under 100 Kr., 358 mellem 100 og 200 Kr. og 494 mellem 200 og 400 Kr. Saa snart vi komme over dette Tal, falder Antallet igen til temmelig smaa Tal for de højere Pensioner.

Disse Pensioner paa mellem 100 og 200 Kr. ere ganske uanstændige overfor gamle, udtjente, svagelige Mænd og Kvin-